

Arrest

nr. 237 678 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen, handelend als wettige vertegenwoordiger van hun minderjarig kind O. F., beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28

februari 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werden Servië en Kosovo aangewezen als veilige landen van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië en Kosovo opnieuw aan als veilige landen van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië en Kosovo, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond werd.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het geven van een zeer uitgebreide theoretische uiteenzetting, het uiten van algemene beweringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, hekelen verzoekers op algemene wijze dat de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn met wat er in het verslag van

persoonlijk onderhoud wordt vermeld. Verzoekers zetten uiteen dat in de bestreden beslissing meermaals verwezen wordt naar de situatie van de vader van O. F. en het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielverhaal van de moeder van O. F. en menen dat in de “beschikking” op geen enkel moment naar voren komt op welk element het Commissariaat-generaal zijn conclusie van dit gebrek aan geloofwaardigheid baseert.

De Raad leest in de bestreden beslissing echter onder meer hetgeen volgt:

“Je vader verklaarde dat je als etnische Albanees in Servië nooit weet wat je kan overkomen en dat hij vreesde dat hij bij terugkeer naar Servië omwille van zijn voorzitterschap bij de PDSH in 1992 en zijn bijdrage aan de oorlog in 1998 voor het UCK die tot zijn aanhouding zouden kunnen leiden, waarbij hij verwees naar de aanhouding van zijn neven en de zogenaamde ‘Gjilan-groep’ in december 2008, waardoor jij zonder vader zou moeten opgroeien (CGVS I F. A. p. 4, 8, 11, 13-15, 18-19, 23; CGVS II F. A., p. 1, 6-7, 21). Uit de verklaringen van je vader blijkt dat zijn vrees voor jou en zodoende jouw verzoek om internationale bescherming integraal is gebaseerd op zijn eigen asielmotieven en zijn eigen verzoek om internationaal bescherming. Inzake je vaders eigen verzoek om internationale bescherming werd evenwel een weigeringsbeslissing genomen omdat uw vader zijn hypothetische vrees niet heeft aannemelijk gemaakt, omdat hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt in het afgelopen decennium niet meer naar Servië te zijn afgereisd, omdat de door hem aangehaalde discriminatie van de Albanezen in het zuiden van Servië niet gelijkgeschakeld kon worden met vervolging of het lijden van ernstige schade en omdat de algemene situatie in het zuiden van Servië niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit niets blijkt dan ook dat jij bij een eventuele terugkeer naar Servië een risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Je moeder verklaarde van 2008 tot 2016 seksueel uitgebuit te zijn en te vrezen dat jij in Kosovo, net zoals zijzelf en ook haar ouders na haar vertrek uit Kosovo, problemen zou krijgen met haar uitbuiters (CGVS J. A., p. 12-17, 20-21, 37). Uit de verklaringen van je moeder blijkt dat haar vrees voor jou en zodoende jouw verzoek om internationale bescherming eveneens integraal is gebaseerd op haar eigen asielmotieven en haar eigen verzoek om internationale bescherming. Inzake je moeders eigen verzoek om internationale bescherming werd evenwel een weigeringsbeslissing genomen omdat er aan de door haar aangekaarte asielmotieven niet het minste geloof kon worden gehecht. Bijgevolg heb jij evenmin aannemelijk gemaakt bij terugkeer naar Kosovo een risico op vervolging of het lijden van ernstige schade te lopen.

Alles wat voorafgaat in acht genomen, wordt jou de internationale bescherming geweigerd. Je hebt immers

geen substantiële redenen opgegeven om jouw land van herkomst in jouw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of je voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik jouw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers hun betoog dat in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd om welke reden het verzoek niet werd aanvaard, niet pertinent is. Verzoekers betwisten niet dat zowel betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door de vader van O. F. als betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door de moeder van O. F. een weigeringsbeslissing werd genomen. Verzoekers kunnen evenmin dienstig voorhouden geen kennis te hebben van de motieven van voormelde weigeringsbeslissingen waarop de commissaris-generaal zich in casu steunt aangezien deze worden vermeld in de bestreden beslissing. Zij slagen er ook niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat het verzoek om internationale bescherming van O. F. op dezelfde motieven is gestoeld als deze die werden aangehaald door verzoekers zodat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt verwezen naar voormelde weigeringsbeslissingen.

Waar verzoekers aanhalen dat “de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aanvraag van de vader van verzoekende partij, die ze bovendien zelf in het persoonlijk onderhoud aan verzoekende partij heeft ter kennis gebracht dat aanvraag verzoekende partij en zijn vader samen behandeld zullen worden” en dat de beweegredenen niet worden vermeld waarom de verzoeken uiteindelijk niet samen worden behandeld, verwijst de Raad vooreerst naar het hogergestelde waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aanvraag van de vader van O. F. Verder tonen

verzoekers niet aan wat hun belang is bij de grief dat de verzoeken niet samen werden behandeld zodat deze niet dienstig is.

Kortom, verzoekers slagen er met hun algemene beschouwingen niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waarin, gelet op de gelijklopende asielmotieven, op goede gronden naar de weigeringsbeslissingen betreffende de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van O. F. wordt verwezen. De commissaris-generaal voegt overigens nog toe dat ook de verzoeken van de grootouders van O. F. en van de oom ongegrond werden verklaard.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat O. F. redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo of Servië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. In de pleitnota van 22 juni 2020 wordt het volgende aangevoerd: *"Verzoekende partij stemt geenszins in met de in de beschikking opgenomen grond laat u weten middels deze pleitnota dat zij integraal naar het door haar ingediende verzoekschrift verwijst en dat zij haar procedure aldus wenst verder te zetten".*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en de algemene opmerking dat zij geenszins instemt met de in voormelde beschikking opgenomen grond en zij haar procedure wenst verder te zetten, zonder dat zij echter ook maar enigszins *in concreto* ingaat op en enige (inhoudelijke) repliek formuleert op voormelde beschikking. Nu zij geheel voorbijgaat aan en nalaat daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond te formuleren, dient te worden vastgesteld dat zij deze geenszins ontkracht of weerlegt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar haar land(en) van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS